

Vladimír Šlechta **Tajná
historie
Boronu**

POSLEDNÍ VELKOMĚSTO

KNIHA PRVNÍ

BROKILON

VLADIMÍR ŠLECHTA
TAJNÁ HISTORIE BORNNU

Copyright © 2018 by Vladimír Šlechta
Cover © 2018 by Tomáš Flak
Czech Edition © 2018 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN: 978-80-7456-430-7
ISBN PDF: 978-80-7456-431-4
ISBN ePub: 978-80-7456-432-1
ISBN Mobi: 978-80-7456-433-8

Vladimír Šlechta

Tajná historie Bornnu

Poslední velkoměsto
kniha první

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2018

Knihy Vladimíra Šlechty

v nakladatelství Brokilon

Krvavé pohraničí

Likarijská trilogie

1. Nejlepší den pro umírání (Thompsonův rok)
2. Likario
3. Orcigard

Gordonova země

1. Zahrada sirén
2. Ploty z kostí
3. Hořící přízraky

Samostatné knihy

Krvavé pohraničí

Šílený les

Válečná lest (Příběhy vojáka z Pohraničí)

Kukaččí mláďata

Zima v Thonnierice

Oggerdovský cyklus

Emma z umírajícího města

Střepy z Apokalypsy

Lovci přízraků

Já, Gowery

Kyborgovo jméno

Keltská brána

Poslední velkoměsto

1. Tajná historie Bornnu

Mimo cykly

Rok Havrana

Tajemství Morie

** připravujeme*

<http://www.brokilon.cz>

<https://www.facebook.com/brokilon>

Kapitola první

Hra po síti

01

Měl jsem s Hargem schůzku u Památníku padlého mušketýra.

Památník se nachází uprostřed velkého obdélníkového nádvoří ze tří stran obklopeného vysokými administrativními budovami se střechami z tmavě zbarvených šablon. V budovách se nachází Ministerstvo války, Ministerstvo vnitra a Policejní ředitelství. Přišel jsem předčasně, Hargo tam ještě nebyl, a tak jsem si památník prohlédl ze všech stran. V rozporu se svým názvem zpodobňuje ne jednoho, ale rovnou dva císařské mušketýry, oblečené do kabátů s přehnaně velkými klopami a kalhot s ovinovačkami na lýtkách. Jeden mušketýr stojí zpřímá a vzdorně hledí do dálky, kdežto druhý mu zplihle visí přes ruku. Oba, stojící i visící, křečovitě svírají muškety vyrobené

z kovoplastikových trubek. Takovéhle mušketě, pokud to nevíte, se říká „puška, která dobyla Evropu“. Což je přehnané tvrzení, protože většina původní Evropy je stála ještě zamořená a bude ji možné začít dobývat až za tisíc let. Nebo možná za sto tisíc let.

Bylo chladno, a tak jsem si zapnul bundu až ke krku. Byla to pěkná bunda, vojenská, průzkumnická, tmavě zelená, dlouhá kousek pod pás, se šikmými kapsami a s teplou podšívkou. Kapuce se dala poskládat a pozapínat řadou knoflíků, čímž vznikl naducaný límec. Zalitoval jsem, že jsem si nevzal svetr. Pod bundou jsem měl jen vroubkované triko s dlouhými rukávy, jedno z těch, které mi daroval Hargo. Při posledním dobrodružství jsem totiž přišel o hodně: o rezavou klisnu, o modré vlněné pončo a o dva články levého prsteníku. Z oblečení mi zůstaly jen kalhoty a polovysoké šněrovací boty. Naštěstí jsem měl přátele, kteří mě dovybavili vším potřebným.

Po chvíli se dostavil i Hargo. „Jsi tady,“ řekl. „To je dobře.“

Pro návštěvu Ministerstva vnitra si oblékl dvouřadý plášť světle hnědé barvy, přepásaný vojenským opaskem. Plášť ho jednoznačně identifikoval jako technologa, neměl však nic společného se starým hábitem s kapucí. Tohle byl prostě plášť pro někoho, kdo v hierarchii technologů postoupil na důležitou pozici. Plášť doplnil šedými kalhotami, botami s hranatou špičkou, světlou popelínovou košilí a nakřivo uvázanou kravatou. Brýle měl úplně nové, neumatlané, nepoškrábané a neposlepované izolační páskou. Bylo znát, že někdo dohlíží na to, jak se teď Hargo obléká.

Stejně jako já se po návratu do Bornnu nechal ostříhat nakrátko a zbavil se vypelichaného a věčně umaštěného culíku. Dokonce se oproti dřívějším zvykům oholil a učesal. Už to nebyl ten nervózní a roztěkaný Halik z dřívějška.

Pravidelný sexuální život mu svědčil. I mně by něco takového svědčilo, ale já jsem měl prostě smůlu.

Vykročili jsme tam, kde se nacházel vchod Ministerstva vnitra. „Jak se daří Nině?“ zeptal jsem se za chůze.

„Dobře... Chci se s ní oženit, ale maminka je proti,“ svěřil se mi. Pak dodal: „Všichni jsou proti.“

„Já nejsem proti,“ řekl jsem. „Já ti to schvaluju, Haliku. Z takovejchhle, hm, nevím, jak to nazvat, abych Ninu neurazil, prej bejvají ty nejlepší manželky... Takže nebydlíte u vás doma? U maminky?“

„Zapůjčili mi služební garsonku na Institutu. Sháním pro nás něco většího.“

Vstoupili jsme do velké vykachlíkované vstupní haly s vrátnicí, kde nás odchytili a dožadovali se našich dokumentů. Já jsem měl jen provizorní kartičku, protože moje modré pončo zůstalo i se všemi doklady v baráku, který pak shořel na prach. Ale vrátnému kartička stačila. Zapsal nás a poslal s námi uniformovaného poskoka, který nás vyvedl po širokém schodišti do patra. Dlouhou šerou chodbou s vysokým stropem nás dovedl k jedněm kancelářským dveřím. Zaklepal na ně, abychom si neotloukli kotníky. Vstoupit jsme mohli sami.

V předpokoji seděl kučeravý mládenec jménem Basel, se kterým jsme se seznámili na jaře. Měl na sobě polní uniformu barvy khaki s rozhalenkou. Na kancelářský stůl zakrytý flekatou dekou položil jakési prastaré zařízení se stopami po nedbale okartáčovaném lišejníku. Vrtal se v něm šroubovákem, ale pro případ potřeby měl po ruce i kladivo. Když jsme vešli, vzhlédl a široce se usmál: „Musíte chvíli počkat. Ajna tam někoho má.“

Abych vám Basela trochu připodobnil. Je to takový ten typ člověka, který bude i ve čtyřiceti vypadat jako kluk. Teď mu ale ještě nebylo čtyřicet, nanejvýš třicet, tedy zhruba jako mně.

Pokrčil jsem rameny: „Tak počkáme.“ Ukázal jsem na zařízení, které se pokoušel rozebrat: „Co to máš?“

„Nemám nejmenší ponětí,“ vysvětlil mi. „Koupil jsem to na burze.“

Hargo k němu přistoupil, aby se podíval zblízka. Pustil se s Basalem do debaty, ale používali slova, která jsem neznal.

Po chvíli se otevřely dveře do Ajniny kanceláře a vyšla z nich sekretářka oblečená do šedého kostýmu, odbarvená na zrzavo a s účesem zvaným bubikopf. S náručí plnou složek prošustila kolem nás a ignorovala Basela, který se na ni křenil a přátelsky na ni mával šroubovákem. Z kanceláře vykoukla Ajna a vyzvala nás, ať jdeme dovnitř. Já a Hargo jsme vešli, Basel zůstal v předpokoji.

Asi bych vám měl vysvětlit, co je Ajna zač.

Jaine Fuchs, mezi přáteli známá jako Ajna, je protekční holka. Ale mluvit o ní jako o holce je trochu zavádějící, protože už překročila pětadvacítku a pozvolna se přibližuje ke třicítce. Je dcerou císařského rady Fuchse a milovanou neteřinkou muže jménem Dante Albrecht, přezdívá něho Inkvizitor. O tom jste už určitě slyšeli.

Za normálních okolností bychom se já a Ajna nikdy nemohli setkat. Jenže letos na jaře, severně od nadrobno roztrískaného København, jsme s Oggerdem stopovali nějaké zmetky. Setkali jsme se s oddílem císařských vojáků, kteří také stopovali nějaké zmetky. Velela jim protekční dcerka Jaine Fuchs. Ukázalo se, že naše i jejich pátrání se překrývají, a tak jsme se spontánně propojili do jednoho týmu... Nechci šířit drby, ale slyšel jsem, že mezi Oggerdem a Ajnou později došlo k ještě těsnějšímu propojení. Ale u toho jsem nebyl.

Když jsem se teď na Ajnu zadíval, nebylo mi jasné, co na ní Oggerd viděl. Na jaře to byla čupr holka, blondatá, ostříhaná na kluka a navlečená do fešácké důstojnické uniformy,

prostě kočička k nakousnutí. Přes léto však přibrala pár kilo a celá jako by rozbředla. Pleť měla těstovitou a na hlavě podivný hybridní účes, ani krátký, ani dlouhý a poněkud zplihlý. Oblékla se do hnědožlutě kostkovaných volných šatů, dlouhých až na zem, přes které si natáhla blůzu od vojenské uniformy. Nebyla to však skutečná uniforma, ale jakási operetní, tyrkysově modrá se zlatými knoflíky a červenými proužky. Skoro se mi zdálo, že Ajna se už nesnaží obluzovat okolí luzným zjevem, ale spíše odpuzovat.

„Salut, potíživko,“ pozdravil jsem ji. „Už mi necháš odblokovat konto v První bornnský spořitelně?“

„Se zablokováním tvýho konta nemám nic společného,“ odfrkla. „Ale informovala jsem se. Hlavní problém spočívá v tom, že neznáš číslo svýho účtu.“

Rozhořčeně jsem se ohradil: „Číslo jsem měl zapsaný v průkazce! A průkazka shořela se vším ostatním! Jak to, ptám se, že se nemůžu dostat ke svejím pracně nasyslenejm penězům? Tohle se musí stát každou chvílí, že průkazka někomu shoří! To pak První bornnská záložna pokaždý zrekvíruje celý konto?“

Mávla rukou: „Nejsi rád, že tě teď živí erár? Nelíbí se ti domek, kterej jsme ti zapůjčili? Nejsi spokojenej s permanentkou na městskou dopravu, s volnou vstupenkou do městský knihovny a s poukázkama do restaurací?“

„Barák je pěkněj,“ připustil jsem. „Ale daleko od centra. A je vychladlej. Není tam normální topení, ale dřevoplynověj generátor. Návod k použití má deset stránek. Ještě jsem to nedokázal ani přečíst, natož zprovoznit.“

„Přestaň fňukat, prosím tě!“ obořila se na mě. „Teď jde o všechno! Oggerda chtěli prohlásit za dezertéra! Za dezertéra, rozumíš? Zabránili jsme tomu na poslední chvílí! Vyšetřovací komise bude zasedat ještě jednou, a ty u toho musíš bejt! Copak nechceš Oggerdovi pomoci?“

„Pro Oggerda bych udělal první poslední,“ řekl jsem.

„Jenže minulý zasedání vyšetřovací komise bylo před čtrnácti dnama. Za tu dobu jsem mohl dojet vlakem do Prahy, vysvětlit svojí holce co a jak a zase se vrátit.“

„Nikdo neví, na kdy vyšetřovací komisi svolají. Klidně mohli počkat, až budeš pryč, a pak to urychleně zorganizovat, aby Oggerdovi podkopli stoličku.“

„Jo, v tom máš pravdu,“ připustil jsem. „Ale podívej se na to mejma očima. Tvůj emisar mě na konci léta vyhledal doma v Praze. Odvlekl mě sem do Bornnu a pak jste mě ty a tvůj strejček uvrtnali do záležitosti, která oficiálně ani neexistuje. Holka, se kterou jsem přes léto navázal vztah, nemá ponětí, co se se mnou stalo. Poslal jsem jí pár dopisů, ale neodpověděla. Nevím, jestli je prostě jenom naštvaná, nebo co se děje.“

Rozhodil jsem ruce a pak je zase svěřil.

„Už to nebude trvat dýl než čtrnáct dní,“ řekla Ajna. „Za čtrnáct dní dostaneš všechno zpátky. Svoje konto i povolení vycestovat z Bornnu. To snad vydržíš, ne?“

„Už tady kysnu měsíc,“ přikývl jsem. „Čtrnáct dní navíc mě nezabije.“

„Když už tady budeš, tak bys mi mohl pomoci s jedním vyšetřováním.“

„Eh? Cože?“ podivil jsem se.

„Oggerd říkal, že máš detektivní mozek,“ vysvětlila mi.

„Detektivní mozek?“ ujistil jsem se.

„Jo,“ přikývla. „Říkal, že si všímáš drobností, který ostatní přehlížejí. Dokážeš propojit střípky a poskládat mozaiku. Obrazně řečeno, samozřejmě. Pomyslnou mozaiku, ne skutečnou. V Anatarchonne jsi přece vyřešil tu záhadnou vraždu...“

„Počkej,“ přerušil jsem ji. „O čem to tady vedeme řeč? Oggerd se vrátil, nebo co?“

Přes tvář se jí přelila vlnka smutku. „Ne, Oggerd se nevrátil. O tvým detektivním mozku mi povyprávěl v létě.“

„Aha...“

„Tak pomůžeš mi s tím, nebo ne?“

„Ale jó, proč né. Stejně nemám co na práci.“

„Výborně... Jde o jednu hru, která se v Bornnu posledních pár měsíců rozbíhá. Točí se v ní peníze a my nemáme ponětí, kdo za ní stojí. Potřebujeme někoho, aby se zapojil a podával nám zprávy. Infiltrátora. Já na to nemám čas ani nervy a Hargo řekl, že ho ta hra nebaví. Ale ty bys do toho mohl proniknout.“

„To je hazardní hra?“ zeptal jsem se.

„Ne. Je to hra... jak se tomu říká?“ obrátila se na Harga.

„Hra po síti,“ napověděl jí.

„Jasně, hra po síti. Neúčastníš se jí osobně, ale na dálku. Nikdo nebude vědět, že jsi to ty. Pokud nebudeš tak blbej a neprokecneš se.“

„Říkalas, že se v tom točí peníze...“

„Jo, to jo. Někdo do toho pumpuje prostředky. Nic nevládáš, můžeš jen získat. Musíš mít zařízení, přes který se hraje. To ti obstará, nainstaluje a seřídí Hargo. Jestli mám tvůj souhlas, tak zavolám osobě, která hru hraje už delší dobu, a ta tě zasvětil.“

„Moment,“ přerušil jsem ji. „Takže to bude oficiální vyšetřování, zaštitěný autoritou Ministerstva vnitra?“

„Ne. Bude to neoficiální. Ale pokud se něco posere, tak to můžu ututlat. Nebo chceš vycouvat? Už jsi mi dal slib!“

„Né, nechci vycouvat. Jen jsem chtěl vědět, jak si stojím. Jdu do toho.“

Přešla k masivnímu kancelářskému stolu s deskou jen o trochu menší, než je přistávací plocha pro armádní zepelíny. Pracovní plocha byla vzorně uklizená, dalo by se říct prázdná. Byl tam k vidění jen štůsek papírů, plášť předapokalyptického granátu se zastrkanými písátky a masivní telefonní přístroj kobaltově modré barvy. Ajna se chopila telefonního sluchátka a na otáčecím číselníku

vytočila číslo. Chvilí čekala a pak řekla: „Tady Jaine Fuchs. Mohu mluvit s fraudoktor Seifert...? Aha... mohla byste se podívat do rozpisu, sestro? Mám s fraudoktor domluvenou schůzku na čtvrtou odpolední... ano... Vyřídte fraudoktor, prosím, že schůzka platí.“

Zavěsila a podívala se na nás: „Na čtvrtou odpolední to bez problémů stihnete.“

„Cože?“ vyjevil se Hargo. „Vždyť je to už za hodinu!!“

Ajna pokrčila rameny: „Nasednete na čtrnáctku, a za půl hodiny jste na místě.“

02

S Hargem jsme se zrychlenou chůzí přesunuli na stanici městské kolejové dráhy. Netrvalo to ani tak dlouho, a přisupěla souprava číslo 14. Měla dva vagóny a táhla ji hračkovitě vypadající mašina stylizovaná do podoby mrňavé lokomotivy s vysokým komínem. Náhodou jsem však věděl, že mašina vůbec nemá parní stroj, ale je poháněná dřevoplynem.

Vagón byl přeplněný. Vmáčkl jsem se dovnitř a chytil se za kožený popruh. Souprava se kodrcavě rozjela a já jsem se skrz špinavé okno zadíval ven. Během jízdy jsem si mohl prohlédnout panorama bornnské katedrály, kterou jsme objížděli velkým obloukem. Musím upozornit, že katedrála i celé centrum Bornnu je jediný *autentický* soubor historických staveb, který během Apokalypsy unikl zkáze. Nic podobného už není v Evropě k vidění.

Po zhruba půlhodinové jízdě nás souprava číslo 14 vyložila u bornnské nemocnice, rovněž postavené ještě před Apokalypsou. Vstupní průčelí lemovaly dva plastbetonové basreliéfy, jeden představoval *Bolest* a druhý *Úlevu*. Obě to byly polonahé ženštiny s hrotitými prsy. *Bolest* měla zkřivenou tvář, předkláněla se a držela se za

koleno, kdežto *Úleva* zdvíhala do výše injekční stříkačku a kolem krku jí visel stetoskop. Sochy byly staré nejméně dvě století, avšak vypadaly nedotčeně, jako by je odlili teprve včera.

Prošli jsme vstupní halou, ve které postávali či posedávali chmurně se tvářící lidé. Hargo ignoroval recepční, která se dohadovala s jakousi ztrápenou osobou, a zamířil do postranní chodby označené výrazným nápisem **POUZE PRO PERSONÁL, PACIENTŮM A NÁVŠTĚVÁM VSTUP ZAKÁZÁN**. Po schodišti jsme vystoupali do patra a tam, v dlouhé vykachlíkované chodbě, vybral Hargo jedny dveře. Zaklepal a otevřel. Vešli jsme dovnitř.

Ocitli jsme se v podlouhlé doktorské kanceláři s vysokým stropem a prošlapaným kobercem. Naproti dveřím bylo velké okno, za kterým už nastával soumrak. Stmívalo se teď brzo, začátek prosince je prostě začátek prosince.

Kolem dlouhých stěn se táhla směska skříněk a registratur všemožného stáří i všemožného původu. Vedle vstupních dveří stál paraván, zpoza něhož vykukovalo lehátko. Doktor, kterému kancelář patřila, tady trávil noční služby, při nichž si občas zdříml.

Ve vzduchu se vznášel pach dezinfekce.

Od stolu, který byl umístěný pod oknem, se zvedla osoba v bílém doktorském plášti.

„Tschüs, teto,“ pozdravil ji Hargo. Ukázal na mě: „Tohle je Gowery Fink.“

Popošla a napřáhla ke mně ruku. „Já se jmenuji Helga Seifert,“ řekla nakřáplým, ale mým uším lahodně znějícím altem. „Těší mě.“

Byla prostřední postavy a mohla se už blížít čtyřicítce. Patřila však k energickým ženám, ze kterých přímo sálá činnost. Na výšku měla asi tolik co Hargo, tedy o hlavu méně než já, ale na ženu je to tak akorát. Vyznačovala se plnou postavou, ani přehnaně štíhlou, ani boubelatou,

ale něco mezi tím. Měla široký obličej s přínosíkem a ruce, zřejmě něčím přibarvené vlasy, ostříhané nakrátko. Oblékla si bílý doktorský plášť s vyztuženou náprsenkou a se zapínáním na zádech, zpod kterého vykukovaly bílé doktorské kalhoty ukončené bílými trepkami. Na krku jí visela stažená rouška. Skoro to vypadalo, že si sem odskočila mezi dvěma operacemi.

Potřásli jsme si pravicemi. „Vy jste s Halgerdem doprovázel majora Oggerda při jeho cestách?“ zeptala se.

„To ano,“ ozval se rychle Hargo. „Ale nemůže o tom mluvit, protože je to tajné.“

„Asi jsem vás viděla v novinách,“ řekla. „Tak před pěti lety. Po té události u řeky Laramise.“

„Jo, to je možný,“ přikývl jsem.

„V novinách několikrát otiskli vaši fotografii. Měl jste na ní takové zvláštní oblečení, které pak v Bornnu na krátkou dobu přišlo do módy.“

„Pončo,“ přikývl jsem. „Jmenuje se to pončo. Už ho nenosím.“

„Také jste se nechal ostříhat,“ konstatovala.

„Jo, to jo,“ řekl jsem a mimoděčně si prohrábl svou krátkou ofinu.

„Přejdeme k naší záležitosti,“ řekla. „Slečna Fuchs mě požádala, abych vám vysvětlila principy hry zvané Archangelia. Mileráda vás zasvětlím, ale teď to není možné. Nastaly komplikace a za chvíli mě znovu povolají na sál. Vlastně jste měli štěstí, že jste mě tu ještě zastihli.“

„No,“ řekl Hargo, „Gowery stejně ještě nemá herní zařízení. Zítra mu ho opatřím.“

V ten okamžik někdo zaklepal na dveře. Do místnosti nakoukla sestřička v bílém čepci. „Omlouvám se, frau-doktor. Už se čeká jen na vás.“

„Musím jít,“ přikývla fraudoktor Helga. Vykročila ke dveřím. Když mě mýjela, popadla mou pravici a potřásla

s ní. „Velice mě těšilo, pane Finku. Dneska to sice nevypadalo jako slibný začátek, ale určitě budeme pokračovat.“

03

Chvíli jsme čekali na stanici, abychom se městskou dopravou vrátili do centra. „Fraudoktor Helga je skutečně tvoje teta, Haliku?“ zeptal jsem se.

„Ano. Za mlada se jmenovala Helga Hargo,“ vysvětlil mi.

„Takže je vdaná?“

„Ne. Její manželství trvalo jen krátce. Pak se rozvedla, ale manželovo příjmení si nechala. Proč tě to zajímá? Ty si s ní chceš něco začít?“

„S tímhle jsem skončil, Haliku. Teď mám svoji životní lásku.“

„No, asi si dělám zbytečné starosti. Teta Helga je na tebe příliš stará. Ale u tebe si nemůže být nikdo jistý...“

Chtěl jsem něco odseknout, jenže mě napadlo: „Ty jsi řekl Ajně, že teta hraje tu hru?“

Zavrtěl hlavou: „Ne, to ne. Řekly si to mezi sebou. Znají se. Teta je Ajnina gynekoložka.“

V té chvíli mi to docvaklo.

„Zítra dopoledne nikam nechoď,“ řekl ještě Hargo, než jsme se vmáčkli do přeplněného vagónu. „Stavím se u tebe.“

04

V centru jsme se rozdělili. Hargo zamířil do náruče roz-toužené Niny, kdežto já jsem tři čtvrtě hodiny čekal na další spoj. Když jsem pak konečně nastoupil, byla už noc.

Ve vagónu slabě blikotaly žárovky, venku zářilo pouliční osvětlení, ale po chvíli se za okny rozlila tma tmoucí,

protože koleje vedly hustým lesem. Byl to však les vyrůstající na území původního města.

Možná bych vám měl vysvětlit, co je to vlastně Bornn.

Tak tedy, město, které je dnes nazýváno Bornnem, se před Apokalypsou rozprostíralo na ploše několika stovek kilometrů čtverečních. Prý v něm žil víc než milion lidí. Údajně půl druhého milionu. To je množství, které si dneska už nikdo nedokáže představit.

Dnes žije na území města tři sta tisíc obyvatel. Proto se Bornnu, samozřejmě s trochou nadsázky, začalo říkat Poslední velkoměsto.

Ještě k tomu počtu obyvatel. Z dob svých studií jsem měl zafixováno, že v Bornnu žije sto tisíc obyvatel. Proto mě překvapilo, že v současnosti je to trojnásobek. Ale asi to je pravda. Po dokončení kolejové sítě připočítali k Bornnu i okrajové čtvrti jako například vesničky v okolí hydroponických skleníků. Počet obyvatel se zvýšil i tím, že se do něj po oficiálním ukončení Století válek přistěhovali demobilizovaní vojáci.

Obyvatelé nynějšího Bornnu využívají jen malé ostrůvky obklopené rozsáhlými plochami zpustlé městské zástavby. Takže, když to vezmu do důsledků, současný Bornn není ani tak město jako spíš soustava vzájemně propojených městeček, vesnic a osad.

05

Vystoupil jsem na ulici, která byla stále ještě rozdělená na vozovku a chodníky. Takhle se stavělo v dobách, kdy po chodnících procházeli chodci, a po vozovce jezdily automobily. Ty časy už dávno skončily, teď jste mohli chodit, kudy jste chtěli. Jen jste si museli dát pozor, abyste se nemotali po kolejích, protože po nich zhruba jednou za hodinu projela souprava městské dráhy.

Ulice byly osvětlené pouličními lampami, takže jsem nemusel mít strach, že ve tmě zakopnu a natluču si nos. Byly to však *autonomní lampy* napájené předapokalyptickými fotočlánky. Přes den se nabíjely, v noci svítily. Teď, na začátku zimy, světlem usilovně šetřily, aby jim to vydrželo až do rána. Takže toho světla nebylo zase tak moc.

Domek, který mi zapůjčil erár, se nacházel pět minut chůze od stanice. Takových navlas stejných domků v zahradách tady stálo zhruba pět set. Vážně pět set. Když jsem se nastěhoval, prošel jsem to tady křížem krážem a pokusil se domky spočítat. Proto mluvím o pěti stovkách.

Některé domky vypadaly obydleně a jiné opuštěně. Některé zahrady byly proměněné ve velkovýrobní zeleniny se skleníky a záhony, jiné měly alespoň posečené trávníky, další zpustly a beznadějně zarostly miniaturními džunglemi. Ulice vytvářely pravidelnou čtvercovou síť bez výrazných poznávacích znamení, a pokud si člověk nevšímal detailů, jako byly zašlé vývěsky nebo vzorované odpadkové koše, mohl tady bloudit až do skonání světa. Já jsem však měl trasu nastudovanou a za pět minut jsem byl doma. Stiskl jsem vypínač a rozsvítil chabé světlo v chodbě. Z otevřených dveří koupelničko-záchodu na mě dýchlo teplo. Otevřel jsem dveře do obýváko-kuchyně, aby se teplo šířilo dál.

Byl to pěkný domek, velký tak akorát pro osaměle žijící pár. Nebo pro rodinu s jedním dítětem, pokud by se zpřístupnilo i podkroví, v tuhle chvíli uzavřené a zabeďněné. Představte si obdélník, jehož tvar se přibližuje čtverci. Do rohu nakreslete mrňavou ložnici, kterou jsem nevyužíval. Kolem kratší stěny čmárněte schodiště do patra oddělené tenkou příčkou. Přikreslete vstupní chodbičku s odbočkou do záchodo-koupelny, a máte to. Zbytek domu tvořila nepravidelně tvarovaná místnost, kterou jsem nazval obýváko-kuchyně. Tu jsem zvolil za svoji operační základnu.

Vnitřek byl zařízený rádobysecesním nábytkem z pseudodřeva a ohýbaného kovoplastiku. Podle materiálu vám musí být jasné, že ho vyrobili ještě před Apokalypsou. Bytové textilie z umělých materiálů vypadaly mnohem lépe než cokoliv, co kdy vzešlo z ovce, lnu setého či z bource morušového. Velké křeslo u konferenčního stolku jsem rozložil, takže vznikl gauč, na kterém jsem přespával.

Jedinou potíží bylo vytápění. Nevím, jak dům vytápěli, když byl nový. Nejspíš dálkově. Dálkové vytápění však zrušili a jako náhradu postavili do rohu mrňavá kamínka. Ve skutečnosti to však nebyla kamínka, ale umně nakaširovaný generátor dřevoplynu. Kdybych ho chtěl zprovoznit, musel bych se prokousat dlouhým návodem k použití a k tomu jsem se zatím neodhodlal. Teplota v místnosti teď kolísala mezi čtrnácti a šestnácti stupni Celsia, ale na to jsem si zvykl.

Natáhl jsem se na rozložený gauč a hlavou se mi rozběhly myšlenky.

Takže: fraudoktor Helga Seifert je Ajnina gynekoložka...

Jak to, že mi to nedocvaklo dřív? Vždyť je to jasné! Ajna je těhotná!

Čeká Oggerdovo dítě.

Provedl jsem výpočet a vyšlo mi, že Ajna je ve čtvrtém měsíci těhotenství. Proto ta těstovitá pleť, vlasy jako provázky a kila navíc. V prvním trimestru ženy obvykle víc jedí a přibývají na váze.

Oggerdovo otcovství se zřejmě nedá ututlat. Proto ten cirkus s vyšetřovací komisí. Je velký rozdíl mezi tím, jestli se dcerušce císařského rady Fuchse narodí bastard, prostě bastard bez přívlastků – nebo *dezertérův* bastard.

Mimoděčně jsem k Ajně pocítil obdiv. Dala v sázku nejen svou kariéru a čest, ale i budoucnost širší rodiny. A to jenom proto, aby mohla donosit a porodit Oggerdova potomka.

Cítil jsem se tak nějak rozněžněle. Možná bych se i rozplakal dojetím, jenže v tu chvíli zazvonil telefon.

Telefon? Jistě. Telefon byl součástí vybavení domku. Standardní, černý, s otáčecím číselníkem.

Přešel jsem k pultíku a zvedl sluchátko. „Haló?“

„To jste vy, pane Finku?“ ozval se ze sluchátka nakřáplý alt.

„Jo, to jsem já. Kdo je tam?“

„Helga Seifert. Viděli jsme se dnes odpoledne.“

„Jo. Vzpomínám si.“

„Jen se ujišťuji, že jste doma. Chtěla bych vás navštívit a zasvětit vás do hry, když nám to nevyšlo odpoledne. Vlastně jsem už na cestě. Za chvíli mi jede přípoj a mohla bych u vás být za půl hodiny. Počkal byste na mě na zastávce? Tu oblast neznám a těžko bych vás hledala.“

„Ale jistě, bude mi potěšením.“

„Ještě jedna věc, pane Finku. Mám za sebou čtyřiačtyřicetihodinovou službu a zítra ráno zase nastupuji. Mohla bych u vás přespát, abych se nemusela vracet k sobě domů? Každá hodina spánku je pro mě dobrá, jak jistě chápete.“

„Samozřejmě. Někam vás uložím. Barák je ale vychladlej, jestli vám to nevádí.“

„To dokážu překonat. Ještě mám jednu podmínku. Můžete mi slíbit, že ke mně nebudete dotěrný? Že si ke mně nebudete dovolovat?“

„To se rozhodně nestane, paní doktorko. Moje pasivita vás uvede v úžas.“

Slyšel jsem, jak se zasmála. „Myslím, že už mi jede sedmnáctka,“ řekla.

„Nezapomeňte vystoupit na stanici Zahradní Město,“ upozornil jsem ji. To už ale zavěsila.

Kapitola druhá:

Tvoje, vlastně moje postava

01

Z dvouvagónové soupravy sedmnáctky vystoupila fraudoktor Helga a jinak už nikdo. Přistoupil jsem a galantně od ní převzal podlouhlou vojenskou kabelu. Byla napěchovaná, ale ne zas tak moc těžká.

„Opatrně,“ řekla fraudoktor. „Ne ať s tím třísknete.“

V chabém světle pouličního osvětlení jsem viděl, že je oblečená do vojensky vyhlížející bundy s mnoha kapsami a s naducaným límcem. Sahala jí až pod zadek.

„Tudy,“ mávl jsem rukou. „Sloužila jste u jednotky?“ zeptal jsem se za chůze.

„Ano,“ přikývla. „Ale už dávno.“

„Starých zvyků se člověk nezbaví, že?“ poznamenal jsem a měl jsem na mysli její bundu. Pak jsem se zeptal: „Byla jste u Dhienburgu?“

20

Zajímalo mě to, protože té bitvy jsem se zúčastnil i já. Ne se zbraní v ruce, ale jako vyjednávač. Neúspěšný vyjednávač. Navzdory mým chabým pokusům byla svedena bitva a prolita krev.

„U Dhienburgu ne,“ řekla fraudoktor. „Ale zažila jsem Mazzarenu, pokud vás to zajímá.“

„Zajímá, samozřejmě že mě to zajímá,“ přikývl jsem.

„Tam jste asi nebyl, že?“

„V té době mi bylo něco přes deset,“ vysvětlil jsem jí. „Na válčení jsem byl ještě moc malej.“

„Pokud se snažíte zjistit, jak jsem stará, tak vám to můžu prozradit bez oklik. Je mi třicet devět.“

„Hmmm,“ zahučel jsem v rozpacích. „Mně je dvaatřicet... To jsme vlastně skoro stejně staří.“

„Ó, vy lichotníku,“ řekla konverzačním tónem.

02

Chvíli jsme šli mlčky a pak jsem radostně zahlásil: „Už jsme doma.“

Prošli jsme zahradou a vstoupili do chodbičky. „Opatrně s tou taškou,“ řekla. „Někam ji položte.“

Přešel jsem do pokoje a kabelu jsem co nejohleduplněji uložil na stůl. Fraudoktor Helga si mezitím v chodbičce odkládala bundu. Zaslechl jsem zadrnčení zipu, což mohlo znamenat jen tři věci. Buďto se některá z císařských textilek konečně pustila do výroby zipů. Nebo si fraudoktor nechala do bundy všít předapokalyptický zip. Anebo, což byla třetí možnost, byla bunda stará dvě stě let. Na to však vypadala příliš nově.

„Na vašem místě bych si tu bundu nechal,“ řekl jsem. „Barák je vystydlej, akorát v koupelně je teplo. Nechávám zotvíraný dveře, což je nespolečenský, ale nutný pro přežití.“

„V koupelně je teplo?“ podivila se. „A proč?“

„Tohle je autonomní barák,“ vysvětlil jsem jí. „Základem je předapokalyptická baterie, nejspíš vymontovaná z elektromobilu. Baterie napájí vařič, světla a odporový topný tělísko v koupelně. Odporový tělísko je tam proto, aby za mrazů nepopraskaly vodovodní trubky.“

Vešla do pokoje a rozsvítila všechna svítidla, která tam byla k dispozici. Dohromady to stejně moc světla neudělalo. I tak jsem ale viděl, že na sobě má světlý rolák zastrkaný do tmavých kalhot s vysokým pasem.

Ukázala na kamínka u stěny: „Proč si nezatopíte?“

„Přes den bejvám pryč a na noc to nemá cenu. Jsem zvyklej přespávat pod širákem a tohle je oproti tomu hotev luxu... Dám vařit vodu. Dáte si čaj, nebo kafe?“

„Čaj, prosím, jestli nějaký máte.“

„Čaj mám,“ řekl jsem. „Taky kafe, cukr, nějaký sušenky a pár pikslí fazolí. Hlady nezahyneme.“

Z kredence jsem vytáhl konvici, která byla součástí příslušenství. Natočil jsem do ní vodu z kohoutku a postavil na plotýnku. Otočil jsem knoflíkem, rozzářila se oranžová kontrolka.

„Elektřinu máte z baterie,“ řekla fraudoktor. „Telefon vám funguje?“

„Funguje, proč by nefungoval. Vždyť jste mi volala.“

„Aha, to je vlastně pravda.“

„Do baráku je přivedenej sdělovací kabel,“ vysvětlil jsem jí. „To je slaboproud, kterej nespotebovává skoro žádnou energii. Je sem nejspíš přivedenej i silovej kabel na normální elektriku, jenže v centrálním rozvaděči vypnuli přívod, abysme tady zbytečně neplejtvali. Můžeme spotřebovávat jen to, co vygenerujou fotočlánky a větrník na střeše.“

„Jasně. Rozumím. Také jsem zažila polní podmínky, ale už jsem odvykla... Teď vám ukážu, co jsem přinesla,“ řekla fraudoktor. „Možná vám to způsobí kulturní šok.“

Přešla ke stolu a ze své velké tašky vyndala plochý stříbřitý předmět. Na délku to mohlo mít čtyřicet centimetrů, na výšku pětadvacet a tlusté to bylo jen pár centimetrů. Rozevřela to, jako kdyby to byl časopis nebo velká kniha, kupříkladu předapokalyptický školní atlas. Skládalo se to ze dvou částí spojených pantíky. Na jedné části byla klávesnice a na druhé monitor. Viselo z toho oválné zařízení o velikosti a tvaru pěstního klínu, kterému se říká myš.

„Už jste viděl něco podobného?“ zeptala se.

Pokrčil jsem rameny. „Tohle je počítač. Takovejch jsem viděl veletucty, i když většina z nich byla spečená, zapečená a usmažená těma speciálníma zbraněma použitýma v průběhu Apokalypsy. Ale měl jsem možnost okouknout i kousky, který fungovaly. Tohle je funkční exemplář, předpokládám. Jinak byste mi ho neukazovala.“

„Jistě,“ přikývla. „Takže jsem vás neohromila... což je dobře. Teď bych potřebovala, kdybyste mi ho pomohl rozfungovat.“

Skldil jsem ze stolu všechno, co tam překázelo. Podle pokynů jsem stůl trochu posunul. Fraudoktor zapojila příslušný kabel do zásuvky a chvíli jsme čekali, než počítač naběhne. Tyhle věci se nažhavují docela dlouho, pokud teda to, co dělají, je nažhavování. Mezitím začala vřít voda v konvici a já jsem zalil čaj v hrncích.

„Není nelegální něco takovýho vlastnit?“ zeptal jsem se a ukázal na počítač.

„Teď už ne.“

„Stejně to muselo stát majlant...“

„I v tomhle jste vedle. Do Bornnu teď podobných věcí přichází spousta. Každým dnem jsou levnější.“

„Aha,“ řekl jsem.

„Bylo jen otázkou času,“ vysvětlila mi, „než průzkumníci objeví území, na kterém nedošlo k digitálnímu overkillu. Což se s největší pravděpodobností stalo, i když o tom

neexistují oficiální zprávy. Digitálních věcíček je teď všude plno.“

„Aha,“ zopakoval jsem. V hlavě se mi pospojovaly roztrášené informace, které jsem posbíral tu i onde. Bylo mi jasné, odkud se digitální zařízení berou. Své úvahy jsem si však nechal pro sebe.

Fraudoktor pak udělala něco, co mě šokovalo. Přešla k pultíku s telefonem a vytáhla z telefonního aparátu kabel. Ten samý kabel pak zasunula do boku počítače, který mezitím naběhl, a na monitoru se ustálil obrázek jakési rustikální krajinky.

Když zasunula kabel, monitor blikl, ale jinak se nic nestalo.

„Teď jsme v síti,“ řekla.

„V síti? V jaký síti?“

„Tím, že jsem propojila telefonní kabel s počítačem, jsem se napojila do sítě.“

„Pořád jste mi neřekla, co je to za síť.“

„Síť telefonních kabelů.“

Zarejdila myši, dvakrát cvakla myšítkem a spustila jakýsi program. Z přístroje začala hrát jásavá a bujará hudba.

Věděl jsem už z dřívějšíka, že počítače dokážou reprodukovat hudbu. Proto jsem se nevrhl na kolena a nezačal vzývat bohy.

Fraudoktor poodstoupila a ukázala na židli. „Tady se posaďte. Umíte zacházet s myši? Už jste ji měl někdy v ruce?“

„Už jsem měl to potěšení,“ přikývl jsem. „Ve společnosti doktora Harga se takové zkušenosti neubráníte.“

Posadil jsem se, zatímco fraudoktor zůstala stát za mými zády. Zazíral jsem na monitor, na kterém vystaly ornamenty v secesním duchu. Celé to bylo tónované do hnědorůžové barvy. Uprostřed ornamentů zářila otázka napsaná zdobným písmem:

Opravdu chcete vytvořit novou postavu?

„Potvrďte to,“ řekla fraudoktor. „Ať vidím, že s myší umíte.“

Zarejdl jsem myši a posunul šipečku do chlívku s nápisem ANO. Klepl jsem na myšítko. Secesní čmáranice zmizely a nahradil je sloupec se stylizovanými lidskými tvářemi. I když musím říct, že některé ty tváře patřily spíš mutantům.

„Udělejte si elfskou holku,“ řekla fraudoktor.

„Cože? Jedenáct? Jakou jedenáctou holku?“ zeptal jsem se udiveně. Rozhovor se totiž odehrával v germánštině, ve které slovo *elf* znamená jedenáct. Kromě jiného.

„Elf,“ vysvětlila mi, „je název předapokalyptické rasy. Dřív tady žili kromě lidí i elfové.“

„Jo, aha,“ přikývl jsem. „Elfové. Ti tady žili. Moment, podívám se, co všechno je v nabídce.“

Na výběr tam bylo celkem pět ras reprezentovaných jednoduchými portréty. Lidé měli všechno tak akorát, kdežto elfové se vyznačovali přehnaně dlouhými špičatými ušima. Orkové měli přerostlé spodní špičáky, či co to bylo za čárečky. Abych však řekl úplnou pravdu, nikdy jsem neslyšel o předapokalyptické rase, která by měla takováhle zubiska. Spíš bych věřil, že se jedná o nějakou mutaci.

Goblini, kteří tam byli jako čtvrtá rasa, vypadali podobně zmutovaně. Vlastně jsem nepochopil rozdíl mezi nimi a orky.

Pátá rasa v nabídce, zwergové neboli trpaslíci, se vyznačovala bujným plnovousem.

„Zaškrtněte si elfa,“ řekla fraudoktor

„S elfama mám špatný zkušenosti,“ namítl jsem. „Viděl jsem je až příliš zblízka. Nejsou to přátelský týpci.“

„Vy jste viděl elfy?“ podivila se.

„Jo, to jo. Ale je to tajný. Neměl bych to roztrubovat... proč bych si vlastně neměl zaškrtnout tady toho?

Člověka? Jednou jsem člověk a chci člověkem zůstat. Nechci se stát nějakým elfem... nebo mutantem s přerostlejšíma zuby.“

„Nebudete to vy. Bude to vaše herní postava. Budete ji ovládat, směřovat a komandovat. Budete se na ni celé hodiny dívat... Nebo nejste na holky? Nelíbí se vám holky?“

„Holky mám rád,“ řekl jsem nadurděně. „K holkám mám vřelej vztah. Velice vřelej.“

„Tak si udělejte elfinu. To je matematicky vyjádřeno pěkná holka na druhou. Takovou jste ještě neviděl.“

„Tak dobře,“ přikývl jsem. Zarejdl jsem myši a vycvakl kolonku **elf**. Pak jsem označil takový ten symbol kolečka s křížkem, neboli ženské pohlaví.

Monitor problikl a portrét se změnil na obrázek celkové postavy. Vyjekl jsem úžasem: „Heh!“

Jestli jsem někdy viděl ideální dívčí postavu, tak to byla takhle. Dlouhé nohy, boky tak akorát, úzký pas, menší prsa, ale pořád ještě prsa, což se mi u holek líbí. Nesmírně půvabná tvář s mandlovýma očima, rty ve tvaru srdíčka a pikantním nosíkem. Plus dlouhé špičaté uši trčící do stran. Hřívá hustých vlasů vyčesaných nahoru a začesaných dozadu.

Stála rozkročená a mírně zakloněná. Měla nahé paže, nahé nohy a na těle cosi na způsob spodního prádla. Dívala se na mě, jako by zkoumala, co jsem zač a jestli za to stojím.

„Heh,“ zopakoval jsem.

„Vidíte, říkála jsem vám to,“ pousmála se má společnice. „Je pěkná, že?“

„Takovou bych okamžitě pozval na kafe a na rakvičku se šlehačkou,“ vyhrkl jsem. „A trval bych na tom, že útratu zaplatím sám... Co tady píšou? Že si mám vybrat povolání? Co je to za blbinu?“

„Nepřemýšlejte nad tím. Zaklikněte tady tohle. Léčitelka.“

„Léčitelka? Proč léčitelka? Jsou tady povolání, který vypadají mnohem líp! Třeba válečnice! Nebo kouzelnice...“

Proklikával jsem jednotlivá povolání. S každým odkliknutím se vybavení a oblečení postavy trochu změnilo. Válečnice měla v ruce kamennou sekerku a kouzelnice větvičku, nejspíš odlomenou z břízy.

Sjel jsem myši o kousek níž. „Hraničářka!“ vyhrkl jsem. „Ta má luk...! A co třeba tulačka? Ta taky nevypadá špatně. Má dvě kudly, a jak tady čtu, umí otevírat zamčený truhly! To se hodí, ne?“

„Zaškrtněte si léčitelku, nebo vám ten počítač seberu!“

Kapituloval jsem. „Tak dobře. Léčitelka. Jste spokojená?“

„Věřte mi, je to pro vaše dobro. Teď musíte svou postavu pojmenovat.“

Přejel jsem prsty po klávesnici. Nijak se nelišila od klávesnice psacího stroje, jen byla mnohem placatější. Vyklepal jsem: **Pusinka**.

Hra mě červeným písmem upozornila: *Toto jméno už bylo použité a nelze ho použít znovu.*

„Hm,“ řekla má spoléčnice, „zkuste přidat číslo. **Pusinka5**, **Pusinka6** nebo tak nějak.“

„To se mi nelíbí. Žádný číslo nechci. Tohle bude moje postava, a né sériovej výrobek.“

„Asi je zbytečné, abyste zkoušel **Prcinka** nebo **Prdelka**. To bude taky zabrané.“

„A kdo si to zabral, prosím vás?“

„Tahle hra,“ vysvětlila mi, „pochází z bornnského dávnověku. Kdysi ji hrály desítky tisíc lidí. Možná stovky tisíc. Jména všech postav tam zůstávají uložena.“

„Aha... to mi připadá divný.“

„Je správné, že vám to připadá divné,“ přikývla. „Vy si totiž nebudete hrát. Budete pátrat.“

„Já myslel, že tohle je hra, která slouží ke hraní,“ ohradil jsem se.

„Nechyťte mě za slovo, prosím. Budete si hrát... ale zároveň budete odhalovat záhadu. Nebo možná záhady... prostě více záhad najednou. Máte přece detektivní schopnosti, ne? Slečna Fuchs to o vás tvrdila.“

„Detektiv Gowery Fink, to jsem já.“

„Tak tam zadejte jméno své postavy.“

Už jsem věděl, co napsat. Naťukal jsem: **Vyvyjen**.

Tentokrát se podivila ona. „Vyvyjen? Co to je?“

„To je jméno mojí **Prcinky**. Teda herní postavy.“

Na monitoru už se rozvinula tázací věta: ***Opravdu chcete hrát s touto postavou?***

Vycvakl jsem ANO a na monitoru se cosi přesypalo. Skoro to vypadalo, jako bych padal do jámy. Jámy plné mrtvol. Bylo to však rozmazané a neurčité.

Na chvíli, asi tak na pět vteřin, se obraz ustálil. Vše bylo viděné mýma očima. Ležel jsem v jámě obklopený předměty, které mohly být rukama a nohama, nebo něčím jiným. Pak se dal obraz do pohybu. Skoro se zdálo, jako by mě, tedy moji postavu, někdo někam táhl a převracel naznak.

Nad sebou jsem uviděl tři nezřetelné postavy.

„Zase jeden,“ řekl kdosi. Hlas měl hluboký, řezavý a mužský. Znělo to z počítače a já jsem si uvědomil, že hudba ztichla a nahradilo ji slaboučké kvílení větru.

„Má šanci,“ řekl někdo další. Hlas měl trochu příjemnější.

„Ne,“ odporoval mu ten první. „Nedokáže nic.“

„Třeba je to ten, kdo dojde až na konec. Ten, kdo odhalí pravdu. Ten, kdo vykoná spravedlnost a porazí padlého archanděla.“

„Ne. Neodhalí, nevykoná, neporazí. Pravda ho nezajímá. Chce najít pár pokladů a to je všechno.“

Jeden z těch tří se pohnul. Na monitoru se zvětšila a přiblížila jeho tvář. Vinou zkreslené perspektivy vypadala jeho hlava neúměrně velká, posazená na příliš hubeném tělíčku. Na nose mu seděly velké kulaté brýle, obličej měl plný vrásek a pusou od ucha k uchu. Šedé vlasy měl ostříhané nakrátko, ale přerostlá ofina mu uličnický trčela nahoru, až se zdálo, že má na hlavě tykadla. Na krku měl červenou vázanku s výraznými černými puntíky, jejíž velké cípy trčely do stran.

„Pamatuj si,“ řekl. „Cílem je najít místo, kam dopadl archanděl. Cílem je zničit padlého archanděla. Ale nikdo ti nebude mít za zlé, jestli se tady budeš jen tak potulovat, kydlit potvory a hledat poklady.“

Monitor problikl a scénérie se změnila. Teprve teď jsem uviděl svou postavu. Díval jsem se na ni zezadu a šikmo shora. Vyvyjen na sobě měla špinavý a roztřepený přehoz, podobný mému starému ponču. Pak ještě krátké kalhoty pod kolena a víc už nic. Byla bosá a paže měla nahé. Stála před jakýmsi sousoším zpodobňujícím tři ozbrojené týpky.

Sousoší bylo značně zvětralé a omlácené, prostě už nebylo k poznání. Byl jsem si jistý, že ještě před vteřinou zpodobňovalo tři ozbrojené chlapíky. Teď však vypadalo, jako by během Apokalypsy schytalo pár kulometných dávek. A zásah leteckou pumou.

Fraudoktor Helga položila pravici na moji ruku s myší. Levičkou sáhla na klávesnici počítače. Do ucha mě zašimraly její vlasy. Intenzivně jsem ucítil její vůni, což byla směsice pachu nemocniční dezinfekce a jakéhosi parfému.

„Tady tím kolečkem na myši si můžete obraz oddalovat a přibližovat,“ řekla. „Pohybujete se klávesami W-A-S-D. Vyzkoušejte si to.“

Vyzkoušel jsem si to. Pravou ruku na myš, levici na klávesnici.

„Mám trošičku problém,“ zahlásil jsem. „Ten pahýl levýho prsteníku mi docela překáží.“

Zranění bylo dva měsíce staré, ale nehojilo se dobře. Na obinadle, kterým jsem měl pahýl převázaný, byly zaschlé krvavé skvrnky.

„Co se vám stalo?“ zeptala se fraudodktor.

„Pracovní úraz,“ vysvětlil jsem jí.

„Pracovní úraz?“ podivila se. „Vy pracujete jako...?“

„Jako vyjednávač. Vyjednávání se nezdařilo podle očekávání. To je ale jedno, nahradím prsteník malíčkem. Teď vyzkouším tady to kolečko na myši.“

Přiblížil jsem si Vyvyjen tak, že jsem se jí díval takříkajíc přes rameno. To se mi však nelíbilo. Chtěl jsem ji sledovat od špiček jejích dlouhých uší až po prstíky na nohách. Takže jsem obraz zase oddálil.

Poslal jsem Vyvyjen, aby sousoší obešla kolem dokola. Nic však nezjistila, sousoší vypadalo spíše jako samorost vyrobený z propletených kořenů staré olše.

Stejně jako venku za okny byla i v herním světě noc. Na obloze herního světa však visel velký kulatý Měsíc.

„Měsíc,“ podotkl jsem. „Před Apokalypsou ho lidi brali jako samozřejmost.“

Fraudodktor, s rukou stále ještě položenou na mé, přeje-la myšítkem na kroužek v pravém horním rohu monitoru doplněný čtveřicí rovnoměrně rozmístěných šipčiček.

„Tohle je minimapa,“ vysvětlila mi. „Šipky označují světové strany. Ta velká žlutá je sever, zbytek si domyslíte.“

„Aha,“ přikývl jsem.

„Teď se pohněte dál,“ vybídla mě. „Tady už toho moc nevykoukáte.“

Chvilí jsem laboroval s myší i s klávesami WASD, až jsem se trochu vzdálil od sousoší. Kulatý měsíc stál

v nadhlavníku a nasvěcoval vzdálené panorama vzosné stavby s vysokou zvonící.

„Tohle vypadá jako bornnská katedrála,“ užasl jsem.

„To ano,“ souhlasila fraudoktor. „Zkuste se otočit k jihu.“

Udělal jsem to. Pak jsem zatočil kolečkem myši, abych obraz co nejvíce zvětšil. Už předtím jsem v dálce viděl zářící body, teď jsem však rozeznal jejich charakteristický tvar.

„To jsou skleníky!“ vyhrkl jsem.

„Hydroponické skleníky,“ přikývla Helga.

„V Bornnu jsem už dlouho nebyl,“ řekl jsem, „ale skutečně jsou v noci takhle rozsvíceny?“

„Některé ano. V dobách před Apokalypsou prý byly rozsvícené všechny. Dokázaly uživit veškeré obyvatelstvo Bornnu. I s přilehlým okolím.“

„Takže tohle, na co se dívám – je Bornn?“

„Ano i ne. Pojdte si dát čaj. Něco vám k tomu řeknu, vaše Prcinka na vás zatím počká. Nikam vám neuteče.“

Přesunuli jsme se k sedací soupravě. Fraudoktor se usadila na rozložený gauč a dlaní vyzkoušela pružnost sedáku. „Vyspím se tady,“ řekla. „Tady je pořád ještě trochu teplo, ale v ložnici bych zmrzla.“

Zamíchala cukr lžičkou a zeptala se: „Všiml jste si mojí bundy? Té, která visí na věšáku v chodbičce.“

„Všiml. Je moc pěkná. Taky jsem si všiml zipu. Nechala jste si bundu ušít na míru?“

„Ušili ji ještě před Apokalypsou.“

„Vždyť vypadá jako nová,“ namítl jsem.

Přikývla. „To ano. Pochází z kontejneru.“

„Z kontejneru? Myslíte z předapokalyptickýho kontejneru?“

„Tak. Ano. Před Apokalypsou, pokud to nevíte, tady bylo velké kontejnerové překladiště. Zboží se překládalo ze železničních vagónů na říční čluny a naopak. Kontejnery

nebyly uskladněny na jednom velkém terminálu, ale rozstrkali je na stovky menších. Když začala Apokalypsa, zboží tady zůstalo. Výrobky, jaké si jen dokážete představit. Nebo možná ani nedokážete. Vakuově zabalené, hermeticky uzavřené. Vydrží navěky.“

„Jo,“ přikývl jsem. „Tohle jsem slyšel už dřív. Ale pokládal jsem to za městskou legendu.“

„Není to legenda, ale holá skutečnost. Porůznu jsou tady ukryté tuny věcí, které byly navrženy a vyrobeny tak, aby vydržely věčně. Všimněte si mého počítače. Vytáhli ho z nějakých sutin, ve kterých ležel dvě století. Oškrábali z něj lišejník, vysušili ho, vyfoukali z něj prach. Pak ho připojili na elektřinu a on se normálně rozběhl. Věci z Času zázraků jsou v podstatě nezničitelné.“

„Jo,“ přikývl sem. „Jenže za císaře Horsta Sibelia bylo předapokalyptický zboží tabu. Prostě tabu. Víte, doufám, jak to myslím. Nedotknutelný a nepoužitelný – a to z čistě iracionálních příčin.“

Pokrčila rameny: „Nebyly to iracionální příčiny. Za vlády císaře Horsta Sibelia byl vybudován celý průmysl. Textilky, papírny, zbrojovky, obuvnické dílny, tiskárny, gumárny a tak dál. Kdyby se začaly ve velkém otevírat kontejnery, kterých tady byly poschovávané tisíce, nikdy bychom se nedostali tam, kde jsme teď. Zůstali bychom jen, jak se říká, kryсами, které ohlodávají kosti starého světa.“

„No ale nakonec stejně došlo na ohryzávání kostí. Jinak bysme tady svítili svíčkama a místo počítačový hry bysme hráli mariáš.“

Usrkla čaj a upřeně se na mě zadívala. „Všiml jste si řečí o pokladech, které proběhly na začátku hry?“ zeptala se.

„Jo.“

„Hra je propojená s reálným světem. Ve hře můžete najít vodítka, podle kterých najdete cenné věci. Skutečné věci.“

„Třeba kontejnery, o kterých jste právě mluvila?“

„Ne. Kontejnery ne. Jsou moc velké, víte? I jen jediný kontejner by způsobil příliš rozruchu. Ale po městě, většinou v neosídlených zónách, je poschováváný jejich obsah. Oblečení, náradí, nástroje. Prý i zbraně. Dost často se dají najít peníze. To je nejběžnější forma pokladu.“

„Peníze?“ podivil jsem se. „Císařský marky?“

„Marky ne. Ale můžete získat předapokalyptickou měnu, které se říká nové euro.“

„Máte na mysli mince?“

„Ano. Předapokalyptické bankovky jsou dnes bezcenné, ale mince obsahují určitý podíl stříbra.“

„Tohle vím. V Pustinách i na Periferiích slouží starý euromince jako platidlo. Někdy je to tvrdší měna než císařská marka... Takže, abysme se dostali k tomu podstatnému. Hra, kterou jsem od Ajny dostal za úkol prozkoumat, není jenom hra, ale i jakási paralela k současnmu Bornnu.“

„Tak,“ přikývla.

„Někdo se snaží lidi stimulovat, aby hru hráli. Hraním získávají reálné odměny ve skutečném světě.“

„Tak,“ zopakovala.

„Už chápu, proč to Ajnu znepokojuje. Ale nechápu, proč se tím zabývá ona, a ne její strejček Dante Albrecht. A proč se tím nezabývá tým specialistů, ale já, amatér a externista.“

„Tahle hra je úplně nový fenomén,“ vysvětlila mi frau-doktor. „Objevila se teprve nedávno. Byla zprovozněna podle mého odhadu před půl rokem. Je to jen dva nebo tři měsíce, co vešla do obecného povědomí. Pan Dante Albrecht ji nejspíš ještě nevzal na vědomí – a pokud ano, tak ji nevyhodnotil jako bezpečnostní riziko. Domnívám se, že tohle pátrání je osobní iniciativa fräulein Ajny. Pokud odhalí nějakou nepravost, tak si u strýčka šplhne.“

A pokud to vyšumí do ztracena, nikdo jí nebude vyčítat plýtvání erárními prostředky.“

„Vy jste Ajnin agent?“ ujistil jsem se.

Zatřepala nakrátko ostříhanou hlavou. „Ne. Já jenom hraju hru. Náhodou na to přišla řeč, když jsem měla fräulein Ajnu v ordinaci.“

Jasně, proběhlo mi hlavou. Náhodou na to přišla řeč. Gynekologická prohlídka je totiž něco jako návštěva kadeřníka. Kadeřnice se ohání nůžkami a hřebenem, gynekoložka gynekologickou lopatkou a zrcátkem. Dělají svou práci, a zároveň se zákaznicemi zlehka konverzují.

„I mě zajímá, kdo za hrou stojí,“ řekla. „Ale já to nedokážu odhalit. Vždycky se do hry přespříliš zaberu. Ponořím se do ní a přestanu si všímat náznaků, pokud tam nějaké jsou.“

„Což znamená, že hra je zábavná sama o sobě.“

„Zábavná a návyková,“ přikývla.

„Co je náplní hry?“

„No... prozkoumáváte oblasti a plníte úkoly. Levelujete, což znamená, že si zvyšujete úroveň. Kydlíte potvory.“

„Kydlíte? Co je to za slovo? Jak se to píše?“ zeptal jsem se.

Musím upozornit, že nepoužila slovo *kydlit*, ale *killen*. Na *kydlení* jsem si to počestil já. Doufám, že vás počestěná verze nebude příliš iritovat.

„Píše se to se zdvojeným el,“ řekla. „Znamená to zabíjení herních potvor. Hra má specifický slang, který si rychle osvojíte.“

„Dobře. Kydlíte. A co dál?“

„S tím, jak postupujete ve hře, sílíte. S tím souvisejí i odměny – a to jak v herním, tak v reálném světě.“

„Jak dlouho už hru hrajete?“

„Něco přes dva měsíce. Možná tři.“

„Znáte nějaké další lidi, kteří ji také hrají?“

„Pět či šest,“ přikývla. „Kolegy z nemocnice. Ale nevím,

jestli hrají hodně, nebo málo. Nemluví se o tom nahlas. Všichni tak nějak tušíme, že provádíme něco, co je na hranici legality... Hra vás ostatně opakovaně upozorňuje, abyste nikomu neprozrazoval svou skutečnou identitu...“

Chvíli jsem přemýšlel a pak jsem přikývl. „Teď se pustím do toho... jak bylo to slovo? Kydlení. Jen jestli se mi do toho podaří vniknout.“

„Nemějte strach, nechala jsem vám zapnutou nápovědu. Hra vás povede sama.“

Bylo na čase, abych si začal dělat poznámky. Ze šuplíku ve stole jsem vytáhl tužku a štůsek jednostranně potištěných programů bornnských divadel, kin a šantánů. Přinesl jsem si je před měsícem, když jsem se nastěhoval. Tou dobou jsem si ještě bláhově myslel, že se zanedlouho dostanu ke svému kontu a začnu žít kulturním životem. Můžete se mi smát, jaký jsem byl hlupák.

Na čistou stranu prvního letáku jsem si poznamenal:

Archangelia.

Cíl hry: najít archanděla (???). Najít a zničit.

Kapitola třetí:

Kydlení a levelování

01

Vyvyjen zůstala tam, kde jsem ji nechal, tedy u sousoší. Různě se protahovala a nakrucovala, aby dala najevo, že se nudí a že by chtěla vyrazit.

Poslal jsem ji vzhůru po pěšině nasvícené řádkou bodových světél. Od sousoší se jinam ani jít nedalo. Udělala pár kroků a uviděla, že na pěšině sedí velká krysa. Cosi soustředěně ohlodávala.

Krysa zvedla hlavu, podívala se na Vyvyjen a pak se vrátila k ohlodávání. Přes monitor se rozložila tabulka:

Pozor! Pozor! Pozor!

Cestu ti blokuje obří krysa.

Obří krysa, jako každá nestvůra ve hře, má svoji agresivní zónu, neboli **agrozónu**. Pokud tvá postava vstoupí do **agrozóny**, krysa ji napadne, avšak do té doby si jí nebude

všímat. Agrozóna **obří krysy** je poměrně malá, **obří krysa** je totiž zaneprázdněna ohlodáváním **sešlapaných moka-sínů**. Musíš se **obří krysy** zbavit, aby ses dostal dál. Klikni na **obří krysu** levým myšítkem, tím z ní uděláš cíl. Zároveň uvidíš, kolik má **obří krysa** životů. Pak stiskni klávesu *1*, která reprezentuje tvé zatím jediné kouzlo *udeř*.

Abys na **obří krysu** zaútočil opakovaně, musíš klávesu *1* stisknout znovu. A znovu. Trvá však určitou chvíli, než se kouzlo znovu „nabije“. Po tuto dobu bude tvá postava vystavena útokům **obří krysy** a budou jí ubývat životy. Co se však dá dělat, že? Bez boje není hrdinů a tvá postava tady nechce postávat věčně.

Tuto tabulku zavřeš tak, že stiskneš klávesu *H*. Opětovným stisknutím klávesy *H* vyvoláš *pomoc* s různými nápady, radami a tipy pro postup ve hře.

Upozornění: hra je v této chvíli „zapauzovaná“. „Zapauzovat“ hru můžeš stisknutím klávesy *Esc* nebo klávesy *H*. Pozor! Zapauzování hry je možné pouze zde v tréninkové zóně, nikoliv v pozdějším herním světě.

*Tak už tu **obří krysu** konečně sejmi, Vyvyjen!*

Stiskl jsem háčko a tabulka zmizela. Naklikl jsem krysu, která zesvětlala a rozvinul se nad ní zelený proužek. Klepl jsem na klávesu číslo 1. Vyvyjen začala šmrdat oběma rukama, jako by uplácávala sněhovou kouli. Mezi dlaněmi se jí však místo bílého sněhu zhmotnilo něco modravého. Pak máchla obouruč vpřed. Namodralá koule letěla plochým obloukem a udeřila do krysy.

Nebohá krysa vykvikla, proužek nad její hlavou se zkrátil zhruba na polovinu a zelená barva se změnila na červenou. S očima podlitýma krví vyrazila přímo k Vyvyjen.

Znovu jsem klepl na klávesu „1“. Vyvyjen opět chvíli plácala namodralou kouli. Stihla ji dokončit dřív, než do ní krysa zařala hlodáky. Koule udeřila do chlupatého tělíčka, krysa udělala kotrmelec a bylo po ní. Což jsem poznal

podle toho, že proužek nad krysí hlavou zmizel. Samotná krysa se změnila v cosi na způsob placaté předložky. Dramatická hudba, kterou jsem příliš nevnímal, se změnila na vítěznou fanfáru.

Mimoděčně jsem si všiml, že na spodku monitoru, ale ne úplně dole, se natáhla medově zlatá čárečka. Zazářila a zmatněla.

V tu chvíli se přes monitor rozvinul nápis:

Gratulujeme. Právě jsi zabil svého prvního nepřítele. Prohlédni si ho pravým myšítkem, třeba z něj něco vypadne.

Udělal jsem to a hra mi sdělila: **Našel jsi sešlapané mokasíny. Teď jsou uložené v inventáři tvé postavy. Stiskni klávesu *I* (jako inventář) a potom stiskni klávesu *C* (jako charakter). Uvidíš vybavu, kterou má tvoje postava na sobě (klávesa *C*), i zásoby a vybavení, které nese v inventáři (klávesa *I*).** Levým myšítkem můžeš **sešlapané mokasíny přetáhnout z inventáře na svoji postavu. Tím jí boty obuješ.**

Upozornění: *inventář tvé postavy má zatím jen pět volných míst. Zakoupením batohu (u obchodníka) počet volných míst rozšíříš.*

Po stisknutí íčka se rozvinul pětičhlívečkový pás. V prvním chlívečku byly boty, zbytek byl prázdný. Zmáčkl jsem céčko a objevila se postava Vyvyjen v celé její kráse a ušatosti. Inventář zůstal otevřený. Přetáhl jsem boty na postavu. Příslušné končetiny samy zablikaly, abych se nepokoušel nasadit boty třeba na hlavu. Tak, hotovo, Vyvyjen už nemusela pobíhat bosá.

Když jsem najel myšítkem na další kousky jejího oblečení, které byly všehovšudy dva, ukázalo se, že to, co jsem pokládal za pončo, je **starý cár**. Druhým kouskem byly **seprané kaliopky**. Zkusil jsem přetáhnout **starý cár** do inventáře a povedlo se. Tak nějak jsem čekal, že pod **starým cárem** bude podprsenka, ale uviděl jsem nahá prsa

s trčícími bradavkami. Vyvyjen byla nejspíš zima. Tak jsem jí **starý cár** zase oblékl.

Sundat **seprané kaliopky** jsem ani nezkusil. Bylo tady nebezpečí, že mi fraudoktor Helga nakoukne přes rameno a já budu vypadat jako blbec.

Pobídl jsem obutou a oblečenou Vyvyjen k další chůzi po nasvícené stezce. S každým krokem se monitor rozsvětloval a po nějakých třiceti krocích se herní noc změnila v herní den. Měsíc zmizel a nahradila ho modrá obloha s bílými oblaky.

Vyvyjen se zastavila u úpravně vyhlížejícího domečku. Před domečkem stála ženština ve světlé blůze a v dlouhé sukni. Natahovala k Vyvyjen sepjaté ruce, jako by o něco prosila. Nad hlavou jí visel výrazný vykřičník.

Rutinně jsem na ženštinu klepl myšítkem, už jsem se do toho začal vpravovat. Zjistil jsem, že ženština se jmenuje **Vyděšená Gertruda**.

„Helou,“ zazněl z reproduktorku ženský hlas. Nejspíš to byl nějaký pozdrav. Nad **Vyděšenou Gertrudou** se rozrolovala dialogová roletka se sdělením: *„Potřebuji pomoc, poutníku. Ve sklepě se mi rozmnožily velké krysy. Je jich tam 5. Dojdeš tam a zabiješ je, prosím? A nezapomeň na krysomatku! Musíš mě zbavit krysomatky, jinak se krysy zase rozmnoží! Když to uděláš, dostaneš ode mne hůl po dědečkovi!“*

Trochu níž se rozvinula další roletka: *Získal jsi úkol **Krysy ve sklepě**. Tvá postava vstoupí do sklepa tak, že pravicím myšítkem klepneš na padací dveře vedle domu.*

*Upozornění: seznam získaných úkolů vyvoláš stisknutím klávesy *J* (jako Journal).*

Přejel jsem padací dveře myšítkem a polila je světle modrá barva. Cvakl jsem myšítkem. Monitor na pikosekundu zčernal a pak jsme se s Vyvyjen ocitli ve sklepě.

Na rozdíl od opravdového sklepa tam nebyla úplná tma,

ale jen šero, protože na stěnách svítily žluté lucerničky. Na minimapě v pravém horním rohu jsem uviděl, že sklep nemá obdélníkový půdorys, jak byste čekali, ale několik větvičích se chodeb.

Neměl jsem však čas studovat minimapu. Po Vyvyjen vystartovala první krysa, nejspíš jsme se ocitli v její agrozóně. Naklikl jsem krysu a zmáčkl jedničku. Vyvyjen uplácala modrou kouli a plácla s ní krysu přes hlavu. Nestačilo to. Musela uplácat ještě jednu kouli. Mezitím do ní krysa zatínala raťafáky. Z Vyvyjen stříkaly krvavé kapičky a naříkala vysokým hláskem: „Au-au-au...“ Do toho hrála dramatická hudba.

Zároveň se cosi dělo v levém dolním rohu monitoru, kde stála zkumavka naplněná rudou tekutinou. Během potyčky se hladina ve zkumavce rozkolísala a trochu se snížila.

Vyvyjen dorazila krysu druhou koulí a já jsem začal hloubat nad záhadou červené zkumavky. Hra mi to však vzápětí vysvětlila sama.

Tvá postava utrpěla zranění. Množství životů tvé postavy je znázorněno v levém dolním rohu obrazovky. Pokud životy tvé postavy klesnou na nulu, postava zemře.

Sákryš! Nechtěl jsem, aby Vyvyjen zemřela! Teprve jsem se s ní začal seznamovat!

Hra pokračovala: *Ztracené životy se automaticky doplňují, ale velmi pomalu. Rychlé doplnění je možné lektvarem, léčivým kouzlem, zdravotnickým balíčkem nebo potravou.*

Pišingry bych přes monitor k Vyvyjen asi nedostal, a tak jsem chvíli čekal. Když jsem najel nad červenou zkumavku kurzorem, uviděl jsem číslo 20/16. Po chvíli se změnilo na 20/17. Také jsem si všiml, že na opačné straně monitoru je stejná zkumavka, avšak naplněná něčím modrým. Neměl jsem však ponětí, k čemu slouží.

Déle už jsem čekat nehodlal. Poslal jsem Vyvyjen k další kryse, kterou jsem měl na minimapě označenou červenou

tečkou. Tentokrát jsem si dal pozor na narušení agrozóny a poradil jsem Vyvyjen, ať útočí z dálky. První koule kryse ubrala přes polovinu životů a druhá ji dorazila dřív, než se k Vyvyjen dostala. Paráda. Počet životů se mezitím zvýšil na 20/18 a červená zkumavka byla skoro plná.

Naplňený přehnaným sebevědomím jsem poslal Vyvyjen dál. To byla chyba. Po útoku na další krysu se na Vyvyjen vrhl nejen napadený hlodavec, ale i druhý, který se nacházel hned vedle. Zběsile jsem mačkal klávesu 1 a Vyvyjen šmidlala modré koule. Byl jsem tak zmatený, že když první krysa padla, zapomněl jsem označit druhou krysu myšítkem. Naštěstí mě Vyvyjen upozornila sama. „Nemám označený cíl,“ promluvila ke mně skrz reproduktor. Znělo to klidně a vyrovnaně, Vyvyjen musela mít nervy ze železa. Hned však opět spustila své: „Au-au-au!“

Když byla skolená i druhá krysa, zazářila medově zlatá linka natažená dole na monitoru. Zazářila a protáhla se úplně doprava. Zkumavka nalevo se šplouchavě naplnila rudou kapalinou a počet životů se skokově zvýšil na 25/25. Na monitoru se rozrolovala tabulka:

Gratulujeme, tvá postava postoupila na další úroveň. Teď je na levelu 2.

Při každém zvýšení úrovně se automaticky navýší počet životů i many. Zároveň dojde k jejich plnému obnovení.

Pozor! *Získal jsi kouzlo *léčení*. Na spodní liště se ti zobrazuje pod číslem 2, což znamená, že ho můžeš vyvolat klávesou *2*, Také ho můžeš vyvolat klepnutím na příslušné okénko lišty. Když stiskneš klávesu *2* bez označení cíle, postava vyléčí sama sebe. S označením cíle vyléčíš někoho jiného, třeba svého familiára nebo člena své skupiny. Je to snadné, že?*

Upozornění: *na spodní lištu si můžeš přetáhnout jak kouzla, tak předměty pro rychlé použití – lektvary, svítky a předměty s magickými vlastnostmi.*

Věnoval jsem pozornost pásku na spodku monitoru, který byl natažený mezi červenou a modrou zkumavkou. Shora ho lemovala medově zlatá čára, která při zabití každé krysy bujně poskočila vpřed. Pásek byl rozdělený na čtvercové chlívěčky, které jsem doposud pokládal za ornament. Chlívěčky byly prázdné. Vlastně, jak jsem si teď všiml, v prvním chlívěčku, označeném jedničkou, byl maličký obrázek modré pěsti. Ve druhém se teď objevila otevřená dlaň. Když jsem na obrázčky nasměroval kurzor, zjistil jsem, že to jsou symboly mých dvou kouzel: *udeř* a *léčení*.

Nezbylo než se vypořádat s poslední krysou. Kouzlo *udeř* na druhém levelu posílilo a Vyvyjen krysou skolila téměř jedinou koulí. Téměř. Stejně ji však musela dorazit druhou koulí, takže to vyšlo nastejno.

Ještě zbývala **krysoamatka**, která byla mnohem větší, rozježenější a vzteklejší než její potomci. Ani sám nevím, jak se nám ji podařilo ubezdušit. **Krysoamatka** vrčela, chrochtala a cvakala zubisky, kdežto Vyvyjen vykřikovala „au-au-au“ a všude kolem ní se rozletovaly kapičky krve. V jednu chvíli se hra zastavila a upozornila mě:

*Body života tvé postavy jsou téměř na nule a měla by se vyléčit. Tvá postava je léčitelka, může vyléčit sama sebe kouzlem *léčení* (stisknutím klávesy *2*).*

*Upozornění: hra je v této chvíli „zapauzovaná“. „Zapauzovat“ hru můžeš stisknutím klávesy *Esc* nebo klávesy *H*. Pozor! Zapauzování hry je možné pouze zde v tréninkové zóně.*

Zmáčkł jsem háčko a hned potom dvojku. Vyvyjen zvedla pravici. Na vteřinu ji obklopila zlatavá aureola a červená tekutina ve zkumavce poskočila nahoru. Pak jsem mačkal klávesy 1, 1, 2, 1, 1, 2 tak dlouho, dokud nebyla **krysoamatka** udolána. Když se tak stalo, klepaly se mi nohy, jako kdybych právě unikl smečce rozdivočelých dingů.

„Málem vás dostala krysozatka,“ ozvalo se za mými zády. „To by byla ostuda.“

Během hraní jsem měl ponětí o tom, že fraudoktor odchází do koupelničky a zavírá za sebou dveře, splachuje tam a pak se zase vrací. Teď stála za mnou. Převlékla se do světle žlutého pyžama s modrými puntíky. Také si navlékla tlusté vlněné ponožky. Na rozložené křeslo, jak jsem si všiml, si vybalila tlustou huňatou deku, která zřejmě tvořila hlavní náplň její vojenské kabely. Na konferenčním stolku stál budík. Ten si také přinesla.

„Měl byste se převléknout,“ řekla mi. „V tomhle oblečení už jste určitě celý den.“

„No, teď musím oslavit radostnou událost, že je krysozatka mrtvá. Taky to musím vyřídit Vyděšené Gertrudě.“

„Gertruda vám neuteče. Ostatně, hra je teď zapauzovaná. Nezapomeňte pak proklikat všechny zabité krysy, někdy z nich něco vypadne. Až budete hrát dál, nasadte si sluchátka, aby mě to nerušilo. Já jdu spát. Pokud vylevelujete až na pětku, rozhodně si neberte žádný trait. Podívám se, co máte v nabídce, a něco vám vyberu. Ale až zítra.“

Do otvůrku v boku počítače zapíchla kablík titěrných sluchátek tvořených jen dvěma kotoučky pěnové gumy, které byly propojené kovovým půlobloučkem. Jásavá hudba oslavující mé vítězství nad krysozatkou rázem ztichla.

„Vy se teď převlečete, na to ještě dohlédnu,“ řekla fraudoktor. „Pak, až vás hra přestane bavit, se nezapomeňte odhlásit.“

„Odhlásit? Jak se to dělá?“

„Zmáčknete tady tu klávesu v rohu, je na ní napsáno Esc. Nabídne vám to ukončení a vy to potvrdíte. Pak ještě musíte dvacet vteřin počkat. Potom počítač jednoduše zavřete. Vypne se sám.“

Odebrala se k rozloženému gauči, na který si z ložnice

donesla polštář, a zavrtila se pod huňatou přikrývkou. Já jsem se přesunul do miniaturní ložnice, kde bylo výrazně chladněji, a od úst mi šla pára. Převlékl jsem se do čistého trika, čistých podvlékaček, čistých vlněných ponožek a nepříliš čistého svetru. Pak jsem se zase vrátil k počítači.

02

Nasadil jsem si sluchátka. Do uší mě udeřila jásavá hudba. Na monitoru visela rozrolovaná tabulka: **Pozor!** *Zásoby tvé many jsou téměř vyčerpány. Magická energie neboli mana slouží k vyvolávání kouzel. Pokud manu vyčerpáš, nemůžeš sesílat kouzla. Mana postupně regeneruje a doplňuje se. Jednorázově ji můžeš doplnit lektvarem nebo některými potravinami.*

Odklikl jsem tabulku a zadíval se na sklepní scénérii. Vyvyjen postávala nad chcíplou krysomatkou a obě zkumavky, červená nalevo i modrá napravo, byly téměř prázdné. Začal jsem chápat, k čemu slouží modrá borůvková šťáva. K sesílání kouzel. Kouzličko *udeř* modrou hladinu příliš nerozšplouchalo, ale kydlení zkombinované s léčením vyždímalo zásoby téměř dosucha.

Proklikal jsem krysomátku a pak ještě ostatní krysy. Získal jsem ocas krysomátky, dva krysí ocásky a několik drobných měděných mincí. Na rozdíl od skutečného světa u sebe krysy nosily peníze.

Všiml jsem si, že ocas krysomátky zabral v inventáři jedno políčko a oba ocásky se naskládaly do dalšího. Měďáky nezabraly žádnou pozici. V inventáři zbývala ještě tři volná místa.

Vyvedl jsem Vyvyjen ven ze sklepení. Vyděšená Gertruda přestala lamentovat a věnovala mi **hůl po dědečkovi**.

Hra mě upozornila: **Pozor!** *Získal jsi zbraň nablízko. Použiješ ji obvyklým způsobem, tedy tak, že cíl označíš*